

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatelů: **a) Městská část Praha - Benice**, se sídlem Květnového povstání 21, Praha - Benice, **b) J. H.**, **c) S. Š.**, všichni zastoupeni Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, zastoupenému Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 24, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) L. H.**, **2) Z. Š.**, **3) H. Š.**, **4) P. Š.**, týkající se návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 9/2010 – změny vlny 07 a změny Z-1190/06 územního plánu hl. m. Prahy, vydané usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 35/38 dne 26. 3. 2010, v rozsahu části změny Z 1294/07, v řízení o kasačních stížnostech odpůrce a společnosti **Projekt Sever s.r.o.**, se sídlem Panská 890/7, Praha 1, zastoupené JUDr. Milošem Červinkou, advokátem, se sídlem Haštalská 27, Praha 1, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2013, č. j. 9 A 113/2012 - 163,

takto:

- I. Kasační stížnost společnosti Projekt Sever s. r. o. **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti společnosti Projekt Sever s.r.o.
- III. Společnosti Projekt Sever s.r.o. **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč; tato částka bude vyplacena k rukám jejího zástupce JUDr. Miloše Červinky, advokáta, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Kasační stížnost odpůrce **se zamítá.**
- V. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelům náhradu nákladů řízení o své kasační stížnosti ve výši 9 365 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta.

- VI. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé podali k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 28. 6. 2012 návrh na zrušení části opatření obecné povahy č. 9/2010 – změny vlny 07 a změny Z-1190/06 územního plánu hlavního města Prahy v rozsahu části změny Z 1294/07 (dále též „změna Z 1294/07“). Předmětem opatření obecné povahy je změna územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy spočívající ve změně funkčního využití ploch z funkce oddechu, zeleň městská a krajinná, zahrádky a zahrádkové osady, orná půda, plochy pro pěstování zeleniny, výhledově sport a zeleň městská a krajinná, to vše na funkci čistě obytnou, funkci oddechu a zeleň městská a krajinná. Předmětná změna je lokalizována na území hlavního města Prahy v Městské části Praha – Benice a Praha – Uhřetěves. Změna měla umožnit umístění rozsáhlého obytného areálu na ploše cca 27 ha do nezastavitelného území v dotyku se stávající okrajovou zástavbou Uhřetěvsi, které je součástí přírodního parku Botič – Milíčov. Záměr předpokládal mimo jiné výstavbu přibližně 1200 bytů pro asi 4000 osob a také téměř 1800 parkovacích stání.

[2] Navrhovatelka a), jež je městskou částí hlavního města Prahy vymezenou podle § 3 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), konstatovala, že změna Z 1294/07 zasahuje do jejího dosavadního územního rozvoje, neumožní jí zajistit základní sociální a další podmínky občanské vybavenosti jejích obyvatel, povede ke zhoršení stavu životního prostředí, ke snížení hodnoty nemovitostí ve vlastnictví občanů obce a ke zhoršení podmínek dopravní obslužnosti. Navrhovatelé b) a c) jsou spoluvlastníky obytných budov, v jejichž bezprostřední blízkosti je plánován hlavní výjezd z lokality záměru změny Z 1294/07. Navrhovatelé b) a c) namítali, že realizací této změny dojde k zvýšení hladiny znečištění ovzduší a hluku a k výraznému zhoršení dopravní situace. Navrhovatelé svůj návrh na zrušení opatření obecné povahy odůvodňovali rozporem opatření obecné povahy s nadřazenou územně plánovací dokumentací, nezákonným vymezením nového zastavitelného území, nepřezkoumatelností způsobenou nedostatečným odůvodněním změny Z 1294/07, nerespektováním stanovisek dotčených orgánů a pokynu pro zpracování návrhu územního plánu, nezákonným procesním postupem při pořizování změny Z 1294/07, rozporem se stavební uzávěrou danou vyhláškou o zřízení oblasti klidu Botič – Milíčov a rozporem se zákony na ochranu veřejného zdraví a životního prostředí.

[3] Městský soud rozsudkem ze dne 26. 4. 2013, č. j. 9 A 113/2012 – 163 (dále jen „napadený rozsudek“), návrhu na zrušení předmětné části opatření obecné povahy v plném rozsahu vyhověl. Po konstatování aktivní legitimace navrhovatelů dospěl k závěru, že v odůvodnění změny Z 1294/07 zcela chybí posouzení jejího vztahu k zásadám územního rozvoje hl. m. Prahy, vydanými usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy č. 32/59 ze dne 17.

12. 2009 jako opatření obecné povahy č. 8/2009, ve znění účinném k 26. 3. 2010 (dále jen „zásady územního rozvoje“), neboť to nezohlednilo v nich vymezenou trasu železničního koridoru a garanci zvyšování podílů zeleně a jejich spojení do uceleného systému. Městský soud také posoudil území zasažené změnou Z 1294/07 jako plochu nadmístního významu, která musí být dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), zakotvena v zásadách územního rozvoje, což se v této věci nestalo. Změna Z 1294/07 byla shledána nezákonnou i kvůli stavební uzávěře na dotčeném území dané vyhláškou o zřízení oblasti klidu Botič – Milíčov. Městský soud se také ztotožnil s námitkou navrhovatelů poukazující na nezákonný způsob stanovení nového zastavitelného území a nepřezkoumatelnost napadeného opatření obecné povahy co se týče jeho souladu s právními předpisy týkajícími se ochrany veřejného zdraví a životního prostředí. Závěrem městský soud nepřiznal společnosti Projekt Sever s. r. o. procesní postavení osoby zúčastněné na řízení, neboť ta se o ně přihlásila až po marném uplynutí lhůty k tomu stanovené.

II. Obsah kasačních stížností a vyjádření navrhovatelů

[4] Proti v záhlaví označenému rozsudku podala kasační stížnost společnost Projekt Sever s. r. o (dále jen „stěžovatelka“). Ač bylo v napadeném rozsudku konstatováno, že není osobou zúčastněnou na řízení, domáhala se věcného posouzení své kasační stížnosti. Tvrdila, že vyrozumění o probíhajícím řízení před městským soudem ji nebylo doručeno, což dokládala čestným prohlášením zaměstnance obsluhujícího datovou schránku. S ohledem na tuto skutečnost a intenzitu zásahu do její právní sféry požádala o prominutí lhůty dle § 40 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

[5] Proti témuž rozsudku městského soudu podal kasační stížnost také odpůrce. Nejprve poukázal na podle jeho názoru zásadní procesní vadu předchozího soudního řízení, která měla spočívat v tom, že městský soud nevyzval Městskou část Praha 22 - Uhřetíněves k vyjádření, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Odpůrce zpochybnil aktivní legitimaci navrhovatelky a) k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, přičemž se odvolával na odlišné stanovisko tří soudců Nejvyššího správního soudu v usnesení rozšířeného senátu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 – 219.

[6] Odpůrce v obecné rovině odmítl závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti změny Z 1294/07, neboť podle jeho názoru nelze vyžadovat stejnou úroveň odůvodnění u územního plánu hlavního města Prahy a územního plánu menších obcí nebo klasického správního rozhodnutí. Odůvodnění změny Z 1294/07 pokládal vzhledem ke složitosti procesního postupu při jejím přijímání za zákonné a přezkoumatelné a v této souvislosti upozornil na procesní pasivitu navrhovatelů při vydání změny Z 1294/07, kdy se navrhovatelé b) a c) ke změně Z 1294/07 ani jednou nevyjádřili a navrhovatelka a) tuto změnu dokonce iniciovala. Neoprávněně vysoké nároky městského soudu na odůvodnění změny Z 1294/07, které nezohledňovaly složitost vypracování územního plánu pro hlavní město Praha, mohly dle názoru odpůrce vést k narušení jeho práva na samosprávu. Odpůrce se v této souvislosti dovolával nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, podle něhož může být extenzivně pojatý soudní přezkum územních plánů obcí v rozporu se základním právem územního samosprávného celku na samosprávu.

Městský soud se tímto možným zásahem stejně jako zásahem do práv třetích osob nezabýval, a proto je podle odpůrce napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[7] Odpůrce poté brojil proti jednotlivým částem napadeného rozsudku. Změna Z 1294/07 je dle jeho přesvědčení v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací, neboť nijak nevyloučila realizaci koridoru železniční dopravy předjímanou zásadami územního rozvoje. Tato část zásad územního rozvoje navíc byla po vydání změny Z 1294/07 zrušena městským soudem. Území zasažené změnou Z 1294/07 dle odpůrce nelze kvalifikovat jako plochu nadmístního významu, neboť po novelizaci stavebního zákona, kterou odpůrce pokládá za pouhé zpřesnění legální definice, lze za plochu nadmístního významu v případě hlavního města Prahy považovat pouze plochu celoměstského významu. Odpůrce nesouhlasil se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadené změny v otázce zvyšování podílu zeleně a jejího spojení do uceleného celku, vytyčeného v zásadách územního rozvoje, neboť redukce zeleně je objektivně vzato malá, nezasahuje do zelené osy ani do územního systému ekologické stability. Odpůrce považoval za zákonné i vyhodnocení účelného využití zastavěného území, neboť vzhledem k faktickým obtížím při prokazování nemožnosti zastavení všech zastavitelných ploch v rámci území hlavního města Prahy bylo toto hodnocení provedeno pro všechny změny vlny 07 najednou. Odpůrce ohledně dalších žalobních bodů, které městský soud považoval za důvodné, odkázal na odborná stanoviska dotčených orgánů státní správy a své obecné závěry o nižším standardu odůvodnění opatření obecné povahy. Upozornil také na to, že územní plán je pouze předpokladem pro vydání územního rozhodnutí o konkrétním záměru a nelze tedy s ohledem na rozdílné cíle těchto institutů klást shodné požadavky na jejich podrobnost. Z těchto důvodů pokládal napadený rozsudek za projev přepjatého formalizmu. Závěry městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného opatření obecné povahy z hlediska stanovisek SEA, EIA, vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů a rozporu s předpisy na ochranu zemědělského půdního fondu pokládal za pouhá tvrzení bez patřičného odůvodnění. Závěrem namítl vnitřní rozpor napadeného rozsudku, který zrušil napadené opatření obecné povahy z důvodu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost, ale v odůvodnění napadeného rozsudku je tvrzen rozpor se zákonem.

[8] Navrhovatelé se společně vyjádřili ke kasační stížnosti odpůrce, kterou navrhli zamítnout jako nedůvodnou. Ohledně odpůrcem zpochybňované procesní legitimace městské části Praha 22 - Uhřetěves uvedli, že území zasažené změnou Z 1294/07 leží v drtivé většině v katastrálním území navrhovatelky a), odpůrcem citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se vztahuje k procesní legitimaci jednotlivých městských částí vůči územnímu plánu hlavního města Prahy a nikoli statusu osob zúčastněných na řízení. Navíc odpůrci ani nepřísluší namítat zásah do práva třetích osob, nýbrž jen hájit práva vlastní. Navrhovatelé trvali na jasných požadavcích na odůvodnění opatření obecné povahy, které nesnižuje ani procesní postup odpůrce spočívající v přijímání změn územního plánu v tzv. vlnách. V této věci se navíc jednalo pouze o změnu územního plánu v katastrálním území městské čtvrti Praha - Benice, a nikoli o územní plán pro celé hlavní město Praha. Navrhovatelé považovali polemiku odpůrce ohledně aktivní legitimace navrhovatelky a) v tomto řízení s ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 – 219, za zbytečnou. Navrhovatelé poukázali na vyjádření v řízení před městským soudem, v němž tvrdili, že navrhovatelka a) změnu neiniciovala, pouze se k návrhu změny připojila. Svůj nesouhlas se změnou Z

1294/07 pak vyjádřila dopisem k příslušné příspěvkové organizaci zřízené odpůrcem. Zrušení části zásad územního rozvoje, jež umisťuje do území zasaženého změnou železniční koridor, provedené správním soudem po vydání změny Z 1294/07, považovali s ohledem na § 101b odst. 3 s. ř. s. za irelevantní. Napadené opatření obecné povahy pak podle jejich názoru nejenže nesplnilo úkol stanovený v zásadách územního rozvoje, tj. upřesnit trasu a územní rozsah železničního koridoru, ale realizaci železničního koridoru zcela znemožnilo. Ohledně otázky, zda se v této věci jedná o plochu nadmístního významu, navrhovatelé odkázali na judikaturu Nejvyššího správního soudu a právní stav před novelou stavebního zákona, kdy ještě nebylo zakotveno, že v případě hlavního města Prahy se musí jednat o plochu celoměstského významu. Navrhovatelé v souvislosti s městským soudem tvrzenou nezákonností vymezení nových zastavitelných ploch odkázali na nedávné rozsudky Nejvyššího správního soudu, které konstatovaly nedostatek odůvodnění konkrétních změn z hlediska využitelnosti již vymezených zastavitelných ploch přijímaných ve vlně změn 07, v níž byla přijata i změna Z 1294/07.

[9] Navrhovatelé se rovněž vyjádřili ke kasační stížnosti stěžovatelky. Její tvrzení o tom, že jí nebylo doručeno vyrozumění o možnosti uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení, odmítli jako nepřesvědčivé a nepodložené relevantními důkazy. Z těchto důvodů ji nepokládali za osobu zúčastněnou na řízení a navrhli její kasační stížnost jako nepřipustnou odmítnout.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III. 1 Posouzení kasační stížnosti stěžovatelky Projekt Sever s. r. o.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil kasační stížnost společnosti Projekt Sever s. r. o. Jelikož stěžovatelka nebyla v řízení před městským soudem účastníkem řízení ani osobou zúčastněnou na řízení, tedy osobou oprávněnou podat kasační stížnost podle § 102 s. ř. s., zkoumal zdejší soud nejprve otázku přípustnosti její kasační stížnosti. Stěžovatelka uvedla, že se dozvěděla o probíhajícím řízení před městským soudem až dne 17. 6. 2013. Popřela doručení vyrozumění o probíhajícím řízení, které se mělo uskutečnit 31. 7. 2012 prostřednictvím datové schránky. K datové schránce stěžovatelky měl mít přístup pouze její jednatel, který v uvedenou dobu pobýval v zahraničí, a konkrétní administrativní pracovnice. Úkolem této zaměstnankyně bylo všechnu doručenou poštu vytisknout a založit do archivu stěžovatelky. Ze skutečnosti, že vyrozumění o probíhajícím řízení v archivu založeno nebylo, stěžovatelka dovozuje, že jí ani nebylo doručeno. Stěžovatelka z jednání městského soudu, který ji umožnil nahlížet do spisu a nevydal žádné negativní rozhodnutí o jejím statusu, dovozovala, že svá práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila dne 7. 3. 2013 řádně. V souvislosti s tím požádala zdejší soud dle § 40 odst. 5 s. ř. s. o prominutí lhůty, přičemž zdůraznila svůj objektivní eminentní zájem na výsledku řízení.

[11] K získání postavení osoby zúčastněné na řízení je třeba v souladu s § 34 odst. 1 a 2 s. ř. s. splnit kritérium formální (tj. výslovné oznámení, že osoba bude vykonávat v řízení práva osoby zúčastněné) a současně s tím splnit alespoň jedno ze dvou materiálních kritérií (prvním z nich je přímé dotčení práv a povinností těchto osob správním rozhodnutím, resp. nečinností správního orgánu; druhým pak možné dotčení těchto práv či povinností

zrušením správního rozhodnutí soudem či vydáním soudního rozhodnutí podle návrhu). K podrobnějšímu teoretickému rozboru institutu osoby zúčastněné na řízení a těchto kritérií lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 1 Afs 76/2008 - 246 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Pokud jde o formální kritérium, může jednak sama osoba ze své vůle soudu oznámit, že práva osoby zúčastněné na řízení hodlá vykonávat, jednak § 34 odst. 2 s. ř. s. zakotvuje aktivní roli soudu v této věci, neboť předseda senátu má povinnost vyrozumět v úvahu připadající osoby o probíhajícím řízení a vyzvat je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Nejvyšší správní soud potvrzuje, že v takovém vyrozumění je vždy určena lhůta, do které osoby přicházející v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení musí soudu sdělit, zda v řízení hodlají vystupovat jako osoby zúčastněné na řízení. V řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části nabývá dodržení soudem stanovené lhůty zvláštního významu kvůli vázanosti soudu zákonnou lhůtou pro rozhodnutí o návrhu (§ 101d odst. 2 s. ř. s.). Pokud osoba, jež je vyrozuměna, v určené lhůtě nereaguje, resp. sdělí soudu svou vůli uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení až po jejím uplynutí, práva osoby zúčastněné na řízení jí nenáleží a soud s ní nadále jako s osobou zúčastněnou na řízení nejedná. V rozsudku ze dne 21. 1. 2011, č. j. 1 As 123/2011 - 118, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že soudem opomenutá osoba může uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení též podáním kasační stížnosti, pokud stěžovatel nemohl naplnit formální podmínku potřebnou pro to, aby mu v řízení před krajským soudem náleželo postavení osoby zúčastněné na řízení, v příčinné souvislosti s procesní vadou krajského soudu. Proto je v nyní posuzovaném případě nezbytné posoudit, zda se městský soud nedopustil procesní vady, v jejímž důsledku bylo stěžovatelce znemožněno oznámit soudu, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. V případě zjištění takového pochybení by bylo nespravedlivé požadovat po stěžovatelce splnění této formální podmínky; v případě zákonného postupu městského soudu by naopak bylo namíste konstatovat nesplnění jedné z podmínek pro uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení a Nejvyšší správní soud by musel kasační stížnost stěžovatelky v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout jako podanou osobou zjevně neoprávněnou.

[12] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že městský soud zaslal stěžovatelce přípisem ze dne 25. 7. 2012, č. j. 9 A 113/2012 - 24, vyrozumění o probíhajícím řízení, v němž vyzval potenciální osoby zúčastněné na řízení (mezi nimi i stěžovatelku), aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto vyrozumění oznámily, zda budou v řízení před městským soudem uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Stěžovatelka na toto vyrozumění, jež jí bylo doručeno dne 31. 7. 2012 prostřednictvím datové schránky, nereagovala. Rovněž bez reakce ze strany stěžovatelky zůstalo vyrozumění o probíhajícím řízení s výzvou k osobám dotčených v jejich právech a povinnostech změnou Z 1294/07 ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 A 113/2012 - 105, které bylo v souladu s § 42 odst. 4 s. ř. s. vyvěšeno na úřední desku městského soudu a zveřejněno způsobem umožňujícím dálkový přístup. Stěžovatelka uplatnila práva osoby zúčastněné až dne 7. 3. 2013. Ve výroku napadeného rozsudku pak městský soud konstatoval, že z důvodu pozdního uplatnění práva není stěžovatelka osobou zúčastněnou na řízení.

[13] Stěžovatelka svou argumentací zpochybňuje doručení výzvy k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, které je doloženo potvrzením o dodání a doručení do datové schránky založeným na č. l. 24 spisu městského soudu. S ohledem na smysl a účel tohoto dokumentu, který spočívá v průkazu provedení doručení, musí adresát úkonu ke zpochybnění údajů z něj vyplývajících přinejmenším předestřít jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (srov. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 - 61). Stěžovatelka však pouze tvrdí, že nedoručení výzvy je „pravděpodobně výsledkem technické chyby při přenosu dat, kdy jiné vysvětlení stěžovatel v tomto směru nemá.“ Zároveň nepředložila žádné důkazy, které by objektivně prokázaly, že taková technická závada nastala. Pouhé tvrzení, byť ve formě čestného prohlášení zaměstnankyně stěžovatelky, že se vytištěné dokumenty nenacházely v archivu stěžovatelky, ač je to u stěžovatelky ve všech případech listin doručovaných prostřednictvím datové schránky bezvýjimečnou a zavedenou praxí, nemůže zbavit potvrzení o doručení a dodání do datové schránky důkazní síly. Pokud by tomu tak bylo, bylo by možné kdykoli zmařit jakékoli doručení prostřednictvím datové schránky a tím potažmo i jakékoli soudní řízení, neboť doručování datovou schránkou je zákonem preferovaný způsob doručování. K tomu lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, čj. 1 Afs 7/2007 - 169, který uvedl, že „[n]e každá námitka vznesená proti doručení musí být relevantní, ale pouze taková, která je schopna verzi reality, z níž vycházely finanční orgány, relevantně zpochybnit. Opačný výklad citovaných ustanovení daňového řádu by vedl k absurdním důsledkům, neboť by umožňoval adresátovi zásilky z obstrukčních důvodů popírat doručení jakékoli písemnosti pouhým vyjádřením, že mu nebylo doručeno, přičemž by bez dalšího vznikala povinnost finančních orgánů provádět k této otázce dokazování.“

[14] Stěžovatelka dále požádala o prominutí lhůty dle § 40 odst. 5 s. ř. s, přičemž jako vážný a omluvitelný důvod uvedla, že zrušení napadené části opatření obecné povahy jí přivodí škodu ve vynaložených investicích a ušlém zisku minimálně ve výši 2,5 miliardy korun českých. Podle § 40 odst. 5 s. ř. s. může předseda senátu z vážných omluvitelných důvodů na žádost zmeškání lhůty k provedení úkonu prominout, nestanoví-li zákon jinak. Žádost je třeba podat do dvou týdnů po odpadnutí překážky a je třeba s ní spojit zmeškaný úkon. Prominutí zmeškání lhůty ovšem přichází logicky v úvahu jen tam, kde dosud běží řízení, v němž měl být úkon proveden, ledaže by i po skončení řízení mohlo prominutí zmeškání lhůty a dodatečně učiněný úkon vést k „obživnutí“ již skončeného řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 69/2012 - 20). Nejvyšší správní soud tedy nemůže rozhodnout o prominutí zmeškání lhůty, neboť stěžovatelka o to požádala až v době, kdy řízení, ve vztahu k němuž o prominutí zmeškání lhůty žádala, bylo již pravomocně skončeno. Ani městský soud se v tomto směru nedopustil žádného procesního pochybení, neboť stěžovatelka spolu s podáním oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení ze dne 7. 3. 2013, založeném na č. l. 147 spisu městského soudu, o prominutí zmeškání lhůty nepožádala.

[15] Nejvyšší správní soud shrnuje, že listina potvrzení o dodání a doručení do datové schránky založená na č. l. 24 spisu městského soudu prokazuje, že se výzva k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení dostala do dispoziční sféry stěžovatelky dne 31. 7. 2013, a byla tedy řádně doručena. Doručení postupem podle § 42 odst. 4 s. ř. s. již bylo nad rámec povinností soudu. Protože na řádně doručené vyrozumění o probíhajícím řízení ve

stanovené lhůtě nereagovala, byly splněny zákonné podmínky pro to, aby se stěžovatelkou nebylo zacházeno jako s osobou zúčastněnou na řízení.

[16] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud nepochybil, když konstatoval, že stěžovatelka nesplnila podmínky pro získání postavení osoby zúčastněné na řízení. Jelikož v souladu s § 102 s. ř. s. může kasační stížnost podat pouze účastník předchozího soudního řízení nebo osoba na takovém řízení zúčastněná, je zřejmé, že kasační stížnost stěžovatelky je podána osobou zjevně neoprávněnou a Nejvyšší správní soud ji tedy podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl. Závěrem k této části považuje Nejvyšší správní soud za nutné dodat, že stěžovatelka nebude ochuzena o odpovědi na své námitky předložené dne 22. 7. 2013, neboť prakticky totožné námitky obsahuje i kasační stížnost odpůrce, kterou zdejší soud posoudí věcně.

III. 2 Posouzení kasační stížnosti odpůrce

[17] Ve vztahu ke kasační stížnosti odpůrce zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve její formální náležitosti a shledal, že kasační stížnost je přípustná, neboť byla podána včas a odpůrce je zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích a rozsahu v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

III. 2 a/ Vada řízení spočívající v nevyzvání Městské části Praha 22 – Uhřetěves k vyjádření, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení

[18] Jako první kasační námitku uvedl odpůrce, že předsedkyně senátu městského soudu nevyzvala Městskou část Praha 22 – Uhřetěves, která měla být změnou Z 1294/07 dotčena významněji než navrhovatel a), aby sdělila, zda bude hájit svá práva jako osoba zúčastněná na řízení. To odpůrce považoval za zásadní procesní vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

[19] Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. je navrhovatel povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba.

[20] V tomto případě však v návrhu Městská část Praha - Uhřetěves jako osoba zúčastněná na řízení označena nebyla. Městský soud dne 26. 9. 2013 vyvěsil na úřední desce a na internetových stránkách soudu vyrozumění o probíhajícím řízení. Při vyrozumívání osob zúčastněných na řízení tak využil § 42 odst. 4 s. ř. s., z něhož plyne, že je-li zřejmé, že doručování osobám zúčastněným na řízení bude neúměrně zdlouhavé, nákladné, administrativně náročné anebo nemožné, zejména pro jejich velký počet nebo proto, že je nelze jednotlivě určit, lze jim na základě opatření předsedy senátu doručit vyvěšením rozhodnutí nebo jiné písemnosti na úřední desce soudu.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup městského soudu, který neoslovoval potencionální osoby zúčastněné na řízení jednotlivě, byl v této věci namístě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010 - 294, publ. pod č. 2550/2012 Sb. NSS), neboť bylo splněno vícero důvodů předpokládaných § 42 odst. 4 s. ř. s. (nákladnost klasického doručování, administrativní náročnost, velký počet v úvahu připadajících osob) a nijak neomezil Městkou část Praha 22 – Uhřetíněves v možnosti účastnit se řízení. Nadto není zřejmé, v čem konkrétně mohlo mít nevyzvání této potenciální osoby zúčastněné za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť samotná Městská část Praha 22 – Uhřetíněves nevyvinula žádnou procesní aktivitu a odpůrce v této souvislosti žádné relevantní skutečnosti neuvedl.

[22] Námitce odpůrce nelze vyhovět ani s odkazem na jím uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 – 80, neboť v uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud shledal vadu řízení v tom, že krajský soud v předchozím řízení vyrozuměl osoby označené jako potenciální osoby zúčastněné na řízení až současně s rozsudkem, v důsledku čehož nemohly uplatnit svá procesní práva. V nyní posuzovaném případě však Městská část Praha 22 - Uhřetíněves vůbec nebyla navrhopateli označena jako potenciální osoba zúčastněná na řízení. Na nyní posuzovanou věc nelze aplikovat ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2005, č. j. 2 As 12/2005 – 107, neboť ten se týkal situace, kdy potenciálních osob zúčastněných na řízení byl omezený počet, byly snadno identifikovatelné (měly spoluvlastnická práva k nemovitosti, jež byla předmětem stavebního řízení) a nebyly vyrozuměny o možnosti uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení vůbec, a to ani postupem dle § 42 odst. 4 s. ř. s.

III. 2 b/ Aktivní legitimace Městské části Praha - Benice k podání návrhu

[23] Kasační námitka odpůrce, že Městská část Praha – Benice nebyla aktivně legitimována k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, polemizuje s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 – 219 (publikovaný pod č. 2887/2013 Sb. NSS), který vyslovil, že městská část hlavního města Prahy je způsobilá podat návrh na zrušení územního plánu hlavního města Prahy nebo jeho části. Situací, kdy kasační stížnost směřuje proti právnímu názoru vyjádřeném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, se již zdejší soud zabýval a lze tak odkázat na rozhodnutí ze dne 8. 1. 2009, č. j. 1 Afs 140/2008 – 77. V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„změny judikatury za situace nezměněného právního předpisu by se měly odehrávat z principiálních důvodů, tedy zejména proto, že se změnilý právní předpisy související s právním předpisem vykládaným, resp. došlo ke změně pro věc relevantních právních názorů soudů, k jejichž judikatuře je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet (Ústavní soud, Evropský soudní dvůr, Evropský soud pro lidská práva), případně se změnilý okolnosti podstatné pro působení právní normy dotvořené judikaturou, event. se nově objevily jiné závažné důvody (včetně evidentní nefunkčnosti judikatury ve společenské realitě nebo podstatného zvýšení transakčních nákladů účastníků právních vztahů v důsledku právního názoru zaujatého judikaturou), které poskytnou základ pro změnu právního názoru Nejvyššího správního soudu, pokud potřeba takovéto změny převáží nad zájmy osob jednajících v dobré víře v trvalé existenci judikatury. (...) Skutečnost, že judikatura byla sjednocena právním názorem rozšířeného senátu, přináší zvláště významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti takovému právnímu závěru, a současně*

nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující právní argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla toliko odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu.“ V této věci odpůrce v podstatě opakuje rozšířeným senátem překonané právní názory a nepředkládá žádné relevantní argumenty, které by nebyly vypořádány v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 – 219, proto zdejší soud toto rozhodnutí stručně rekapituluje a v podrobnostech na ně plně odkazuje.

[24] Rozšířený senát konstatoval, že městská část, jako subjekt samosprávy a jako subjekt, jenž vykonává samostatnou působnost v některých zákonem a vyhláškou č. 55/2000 Sb. hlavního města Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy (dále jen „Statut“), vymezených oblastech na svém území, má právo na samosprávu a na výkon vlastní působnosti. Tato práva přitom patří mezi práva, jejichž dotčení se může před správním soudem městská část hlavního města Prahy dovolávat podle § 101a s. ř. s. Je tak nezpochybnitelné, že městská část má „*přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno*“, což vyžaduje usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, pro aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na zrušení územního plánu. Tento vztah vyplývá právě z identifikovaných práv na samosprávu a na výkon vlastní působnosti. O vztahu navrhovatelky a) k území zasaženému změnou Z 1294/07 pak v tomto případě není jakýchkoli pochybností.

[25] Jak také uvedl rozšířený senát, pokud zákon svěřuje do samostatné působnosti městské části schvalování (a uskutečňování) programu rozvoje městské části a současně ji s odkazem na její zákonem vymezenou samostatnou působnost vybavuje způsobilostí k právům, byť i omezenou, dává jí veřejné subjektivní právo, a tedy i právní ochranu proti jeho zkrácení opatřením hlavního města Prahy, kterým se vydává územní plán, neboť městská část je při schvalování (a uskutečňování) programu svého rozvoje tímto aktem limitována. Z obdobného důvodu, tzn. vzhledem k možnému zkrácení práva spočívajícího ve výkonu samostatné působnosti, soudní řád správní v § 101a odst. 2 stanoví, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí vydaného krajem může podat též obec, přestože by její aktivní legitimaci šlo zřejmě dovodit i bez tohoto ustanovení. Městská část hlavního města Prahy tedy má v rámci své vlastní působnosti důležitou roli v organizaci svého území, s níž může kolidovat samostatná působnost hlavního města Prahy v oblasti územního plánování.

[26] Rozšířený senát dále vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, podle které platí, že pokud existují pochybnosti o možnosti přístupu nějakého subjektu k soudní ochraně, je vždy namístě rozhodnout ve prospěch poskytnutí soudní ochrany, tedy ve prospěch přístupu k soudu.

[27] Městské části vystupují (v rozsahu stanoveném zákonem a Statutem) v právních vztazích svým jménem a nesou z toho vyplývající odpovědnost. Nelze tak souhlasit se závěrem odpůrce, že je protismyslné, aby městské části hlavního města Prahy navrhovaly zrušení části územního plánu hlavního města Prahy, neboť navrhovatel by byl v takovém případě integrální částí odpůrce, přičemž totožnost navrhovatele a odpůrce je nepřijatelná.

[28] Shrnutí rozhodnutí rozšířeného senátu dává odpověď na všechny námitky odpůrce týkající se aktivní legitimace městské části Praha - Benice [tj. v tomto případě navrhovatele a)]. Tyto námitky tedy nejsou důvodné.

III. 2 c/ Nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy

[29] Odpůrce nesouhlasí s názorem městského soudu, že napadené opatření obecné povahy je nepřezkoumatelné. Městský soud podle jeho názoru posuzoval změnu Z 1294/07 přehnaně formálním způsobem, neboť kladl nepřiměřené nároky na její odůvodnění. Odpůrce se domnívá, že městský soud měl přihlídnout ke specifickému postavení hlavního města Prahy v rámci České republiky. Podle názoru odpůrce nemohou správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy vyžadovat podrobnost odůvodnění blízkou se podrobnosti odůvodnění klasického správního rozhodnutí. Opatření obecné povahy je specifický akt orgánu veřejné správy, který leží na pomezí právního předpisu a správního rozhodnutí. Právní předpis by měl vykazovat vyšší míru stability. Odpůrce v této souvislosti upozorňuje na odborný a komplexní proces přijímání územního plánu, který má nasvědčovat právě vyšší míře stability výsledného aktu a k ingerenci soudu má docházet po důkladném uvážení. Podle odpůrce rozloha hlavního města Prahy, veřejný zájem na rozvoji tohoto území a samotná možnost územní plán vydat odůvodňují přiměřené snížení požadavků pro míru podrobnosti odůvodnění opatření obecné povahy odpůrce, v porovnání s územními plány malých obcí. Odpůrce považuje judikaturu ve věcech opatření obecné povahy za jednostrannou a příliš formalistickou, neboť nezohledňuje ústavně zaručené právo obce na samosprávu a veřejné zájmy osob, které s opatřením obecné povahy souhlasí a jimž zrušením opatření obecné povahy vznikne škoda. Jelikož se městský soud s uvedenými skutečnostmi nevypořádal, považuje odpůrce napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[30] Podle § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že v odůvodnění opatření obecné povahy nesmí chybět základní obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v souvislosti s odůvodněním opatření obecné povahy již vyslovil, že „[z] § 68 odst. 3 užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů“ (srov. rozsudek ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud si je vědom, že územní plán hl. m. Prahy zasahuje značně rozsáhlé území; obecně je tedy možné akceptovat, že míra konkrétnosti odůvodnění změny územního plánu hlavního města může být nižší, než je tomu v případě menších obcí (podobně viz rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011 - 87). Tato skutečnost však nemůže odůvodnit rezignaci na splnění požadavků správního řádu, jejichž účelem je zajištění možnosti zjistit, proč správní orgán určitý úkon učinil, jakož i přezkoumatelnost správních aktů. Odůvodnění změny Z 1294/07 nelze považovat za odůvodnění *stricto sensu*, neboť ve vytýkaných směrech postrádá způsobilé rozhodovací důvody pro přijetí změny a omezuje se toliko na pouhý popis stavu dosaženého přijetím změny územního plánu nebo na prostý

odkaz na výsledky předchozích fází správního řízení. V obecné rovině (konkrétní kasační námitky týkající se odůvodnění změny Z 1294/07 jsou vypořádány níže) tedy Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že odůvodnění změny Z 1294/07 je nepřezkoumatelné, neboť nemůže dostát ani nižší míře konkretizace odůvodnění, kterou by bylo možno vzhledem k okolnostem této věci připustit. S ohledem na faktickou absenci odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu nelze v této věci aplikovat ani nálezný Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, který se navíc na rozdíl od této věci týkal odůvodnění rozhodnutí o námitkách vůči navrhovanému opatření obecné povahy, nikoli odůvodnění samotného opatření obecné povahy.

[31] Od závěru o nepřezkoumatelnosti změny Z 1294/07 není možné ustoupit ani s ohledem na tvrzení odpůrce, že městský soud při předchozím řízení dostatečně nezohlednil oprávněné zájmy odpůrce a třetích osob. Odpůrce na několika místech své kasační stížnosti poukázal na procesní pasivitu navrhovatelů ve správním řízení, již považuje v hodnocení proporcionality obsahu územního plánu (či jeho změn) za zásadní faktor. V této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, ve kterém bylo konstatováno, že soud je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.

[32] Nejvyšší správní soud přisvědčuje odpůrci v tom, že nepodání námitek ovlivňuje rozsah soudního přezkumu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 – 116 (publikováno pod č. 2215/2011 Sb. NSS), bod 32, dospěl k závěru, že *„pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy (třetí až pátý problémový okruh algoritmu), mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili (vigilantibus iura).“*

[33] V obecné rovině lze souhlasit s odpůrcem, že požadavek procesní aktivity navrhovatelů při přijímání územního plánu má svou oporu v ústavně zaručeném právu na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků. Souvisí také se ústavně zakotvenou dělbou moci, neboť úlohou soudů nemůže být poměrování důležitých veřejných zájmů se zájmy soukromých osob (např. s ochranou vlastnictví dotčených osob) při procesu přijímání územního plánu, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Pokud nejsou soukromé osoby, jejichž zájmy jsou dotčeny územním plánem či jeho změnou, dostatečně aktivní, správní orgán ani nemá možnost zjistit existenci střetu veřejného a soukromého zájmu na úrovni územního plánu obce. Jestliže správní orgán neměl možnost se v rámci řízení o změně územního plánu k námitkám dotčených osob prezentujících jejich soukromý zájem vyjádřit a vypořádat se s nimi, nemůže tuto roli převzít až správní soud.

[34] Správní soudy však musí zvažovat, zda existují závažné důvody, pro něž by mohly narušit právní jistotu dalších účastníků řízení o vydání územního plánu či jeho části. Těmito důvody jsou zejména porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (viz rozsudek ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 – 185, publikovaný pod č. 2397/2011 Sb. NSS). V tomto případě však nejde o otázku proporcionality přijaté změny opatření obecné povahy, tj. o poměrování veřejného zájmu a zájmu jednotlivých dotčených osob. Naopak všechny kasační námitky odpůrce se týkají zákonnosti opatření obecné povahy v užším smyslu, přičemž na zákonnosti aktu orgánu veřejné správy je nutno v právním státě trvat bezpodmínečně, tedy i v případě, že jsou jiné osoby jím dotčené neaktivní v řízení při jeho přijímání. Procesní pasivita navrhovatelů tedy nemá na požadavek řádného odůvodnění změny Z 1294/07 žádný vliv a městský soud nepochybil, pokud se v přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy nezabýval zásahem do práv třetích osob v důsledku zrušení změny Z 1294/07. Ze stejného důvodu je nedůvodná i kasační námitka odpůrce tvrdící, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože se městský soud nezabýval právem odpůrce na samosprávu. Jelikož městský soud zrušil změnu Z 1294/07 pro nepřezkoumatelnost odůvodnění, zcela správně se pak již nezabýval přezkumem obsahu změny Z 1294/07 z hlediska její proporcionality, v němž by samozřejmě musel uvážit i právo odpůrce na samosprávu.

[35] V této souvislosti je třeba dodat, že poukaz na to, že navrhovatelka a) coby městská část změnu Z 1294/07 iniciovala, je zcela nepřipadný. Městská část Praha – Benice má, stejně jako odpůrce, právo na samosprávu; zákon o hlavním městě Praze počítá s tím, že městské části mají své zastupitelstvo a samostatnou působnost (o roli městských částí hlavního města Prahy v územním plánování viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 – 219). V řízení o přijetí územního plánu hlavního města Prahy vystupuje městská část nikoli jako soukromá osoba, ale jako subjekt veřejného práva, jehož vůle je formována výsledky demokratických voleb. Z tohoto důvodu není v tomto případě namístě vyvozovat důsledky z toho, že navrhovatelka a) v minulém volebním období proces přijetí změny Z 1294/07 sama iniciovala.

[36] Odpůrce dále poukazuje na proces přijímání změny Z 1294/07, kdy dodržel všechny zákonem předepsané požadavky, k zadání konceptu a návrhu změny se vyjádřily dotčené orgány státní správy, další odborné orgány, Ministerstvo pro místní rozvoj a i jiné osoby měly možnost podat připomínky a námitky a účastnit se veřejných projednání. Napadená změna má svou výrokovou část i odůvodnění. Odpůrce i z tohoto hlediska považuje odůvodnění změny Z 1294/07 za zákonné a kategoricky nesouhlasí s tvrzením soudu o jeho nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že proces přijímání správního aktu je nutno oddělit od formálních náležitostí správního rozhodnutí, k nimž patří i požadavek jeho řádného odůvodnění. Komplikovanost řízení o vydání územního plánu hlavního města Prahy nemůže sama o sobě legitimizovat případnou nezákonnost ve vztahu k veřejným subjektivním právům dotčených osob. Splnění zákonných procesních požadavků při přijímání opatření obecné povahy nemá na hodnocení zákonnosti jeho hmotněprávních náležitostí žádný vliv.

III. 2 d/ Nepřezkoumatelnost souladu změny Z 1294/07 s vyšší územně plánovací dokumentací

[37] Odpůrce dále namítal, že se v průběhu pořizování změny Z 1294/07 řádně zabýval její koexistencí s vyšší územně plánovací dokumentací, zejména se zásadami územního rozvoje, které na území zasaženém změnou Z 1294/07 předjímalý vedení vysokorychlostní trasy VR1 a železničního koridoru Praha – Benešov – České Budějovice. Odpůrce tvrdí, že trasa tohoto koridoru by měla být zahloubena v zemi a její konkrétní umístění a podoba by byly předmětem navazujícího územního řízení; změna funkčního využití území zasaženého změnou Z 1294/07 a železniční koridor by se tak vzájemně nevylučovaly. Odpůrce ještě upozornil na fakt, že část zásad územního rozvoje, která umísťovala železniční koridor do území zasaženého změnou, byla rozsudkem městského soudu ze dne 22. 4. 2013, č. j. 10 A 6/2013 -103, zrušena.

[38] Smyslem a cílem územního plánování (srov. k tomu § 18 a násl. stavebního zákona) je komplexní řešení funkčního využití území a vytváření předpokladů k zabezpečení trvalého souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot území, zejména se zřetelem na péči o životní prostředí a ochranu jeho hlavních složek. Konkretizaci úkolů územního plánování v republikových, přeshraničních a mezinárodních souvislostech určuje politika územního rozvoje, tu dále rozvíjejí na území kraje zásady územního rozvoje, které nesmí být s politikou územního rozvoje v rozporu. Územní plán koncepce uvedený v zásadách územního rozvoje dále rozvíjí s ohledem na skutečné potřeby daného území. Při respektování těchto pravidel konkretizují zásady územního rozvoje koncepci uvedenou v politice územního rozvoje a územní plán koncepci uvedenou v zásadách. Vzniká tak komplexní systém, který vede k jednotnému rozvoji území. Zásady územního rozvoje, které podle § 36 stavebního zákona upravují základní požadavky na hospodárné a účelné uspořádání území kraje, resp. hlavního města Prahy, stanoví koncepci pro dané území, které musí být respektovány při tvorbě územních plánů. Zasahují rozsáhlé území, proto lze odpůrci přisvědčit v tom, že vykazují nižší míru podrobnosti, závěry uvedené v zásadách územního rozvoje však lze chápat jako obecná pravidla, která musí být v územním plánování dodržována. Pořizovatelé územních plánů by proto měli každou změnu, která zasáhne do jednotné koncepce pro celé území kraje (resp. hlavního města Prahy), dostatečně odůvodnit (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 Ao 6/2011 – 210).

[39] Zásady územního rozvoje umístily na území dotčené změnou železniční koridor vedený „ze železniční stanice Praha-Vršovice v souběhu s navrženou trasou trati Praha Hostivař – Praha hl. n. do železniční stanice Praha Zahradní Město, kde bude trať zahloubena a bude pokračovat převážně v tunelech pod oblastí Hostivaře, Uhřetěvesi do prostoru Říčany a dále směrem na Benešov“, přičemž „stabilizace výhledového vedení železniční trati“ byla podmínkou pro následné rozhodování o změnách v území. Odpůrce měl tyto skutečnosti stanovené zásadami územního rozvoje respektovat a zohlednit je v územním plánu. Odpůrce sice tvrdí, že se těmito skutečnostmi řádně zabýval a přezkoumal je, nicméně v odůvodnění změny Z 1294/07 je pouze konstatován soulad s vyšší územně plánovací dokumentací. Konkrétní argumentaci nabídl odpůrce opožděně, až v řízení před soudem. Ani ta však není dostatečná. Odpůrcův argument, že trasa železničního koridoru má být vedena v území zasaženém předmětnou změnou pod zemí (zahloubená), nelze bezvýhradně

přijmout, neboť takový jednoznačný záměr ze zásad územního rozvoje nevyplývá. Podle zásad územního rozvoje měla být trať „*zabloubena a bude pokračovat převážně v tunelech pod oblastí Hostivaře, Uhřetěvesi do prostoru Říčán a dále směrem na Benešov*“, z čehož nelze jednoznačně dovodit, že trasa nebude mít na funkční využití území žádný vliv. Ze stanoviska Správy železniční dopravní cesty navíc plyne, že i v případě, že by trasa měla být vedena v tunelech v celém území zasaženém změnou Z 1294/07, bylo úkolem územního plánování bylo vypořádat související sporné otázky, jako například dopad stavby železničního koridoru na nadloží nebo umístění únikových šachet včetně přístupů k nim.

[40] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že odpůrce měl výše uvedené nesrovnalosti ohledně koexistence budoucího vedení železničního koridoru a obytné zóny vyvolané funkční změnou území vypořádat věcně i formálně logicky správnou argumentací, opírající se o konkrétní skutečnosti. Pouhé konstatování odpůrce o souladu s vyšší územně plánovací dokumentací tedy zásadně nepostačuje. Městský soud tedy správně rozhodl, že odůvodnění změny Z 1294/07 je v tomto směru nepřezkoumatelné.

[41] Odpůrce v této souvislosti odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 22. 4. 2013, č. j. 10 A 6/2013 – 103, který zrušil část zásad územního rozvoje, která umísťovala do území zasaženého změnou Z 1294/07 železniční koridor, což považuje za „*skutkově významné*“. Podle § 101b odst. 3 s. ř. s., který praví, že při přezkouvání opatření obecné povahy vychází zdejší soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy, musí přezkoumat napadené opatření obecné povahy ke dni 26. 3. 2010. Pozdější zrušení související části nadřazené územně plánovací dokumentace tedy nemůže být vzato v potaz. Není tedy možné přijmout odpůrcův názor, že rozpor mezi územním plánem a zásadami územního rozvoje odpadl.

[42] Výše uvedené závěry ohledně nedostatku odůvodnění v části týkající se vedení železničního koridoru lze vztáhnout i na městským soudem tvrzený nedostatek odůvodnění rozporu změny Z 1294/07 s dalšími prvky zásad územního rozvoje. Zásady územního rozvoje ve výrokové části dále stanovují cíl „*zvyšovat podíl zeleně a spojovat ji do uceleného systému*“, dále „*rozvíjet systém zeleně, který je významným atributem krajinného rázu, základem zdravého městského prostředí a kvalitní příměstské krajiny poskytující městu rekreační zázemí*“ a „*podporovat v kompaktním městě členění zástavby plošnými i liniovými prvky zeleně, chránit stávající zelené plochy a podporovat tvorbu nových*.“ Přestože jsou tyto zásady formulovány jen obecně, jedná se o ucelenou koncepci pro hlavní město Prahu, která má zajistit vhodný vývoj území jako celku. Odpůrce měl proto pravidla stanovená zásadami respektovat a v případě, že považoval za nutné se od nich odchýlit, měl toto jednání podložit věcně i formálně logicky správnou argumentací, opírající se o konkrétní skutečnosti.

[43] K této námitce je třeba podotknout, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011 - 87, rozhodoval o změně Z 1201/07, přijaté stejně jako nyní posuzovaná změna ve vlně změn 07. V tomto případě shledal nepřezkoumatelnost odůvodnění (podobně koncipovaného jako v nyní posuzované věci) z hlediska v zásadách územního rozvoje zakotvené koncepce městské zeleně. Závěry obsažené v tomto rozsudku se tak dají aplikovat i na nyní posuzovanou věc, tím spíše, že změnou Z 1294/07 nedošlo

pouze k zasažení jediného pozemku nacházejícího se uvnitř zastavěného území (jako u výše citovaného rozhodnutí), ale ke změně využití rozsáhlého území navazujícího na chráněnou přírodní lokalitu. V případě, že odpůrce považoval za nutné, aby v protikladu s celkovou koncepcí zeleně, uvedenou v zásadách územního rozvoje, proběhla funkční změna tohoto území a z toho důvodu bylo nutné změnit nezastavitelné území na zastavitelné, měl tuto skutečnost pečlivě zdůvodnit. Neučinil tak a pouze obecně uvedl, že „[p]ožadovaným záměrem nebude dotčen žádný prvek ÚSES, dojde ale k mírné redukci celoměstského systému zeleně.“ Toto tvrzení však neodůvodňuje soulad se zásadami územního rozvoje, naopak je s nimi v přímém rozporu, neboť samy zásady územního rozvoje stanoví, že systém zeleně je nutné rozvíjet. Rovněž pasáž odůvodnění změny Z 1294/07 ve znění: „*Řešení nového uspořádání území je pevně spjato s funkčností přírodního parku, která nesmí být obročena. Změna se vyznačuje protichůdnou orientací koncepčního pojetí v uspořádání a využití dotčeného území, posiluje trendy urbánního rozvoje a oslabuje funkce přírodního prostředí. Navržená lokalita bydlení je součástí urbánní rozvojové osy Měcholupy – Uhřetěves – Kolovraty – Říčany, avšak současně je také situována na území vyhlášeného přírodního parku Botič – Milíčov*“ je ve vztahu k obecným prioritám respektování podmínek ochrany přírody a krajiny zcela nedostatečná, neboť ve své podstatě jde pouze o popis stavu, nikoli o uvedení důvodů, které ve vztahu k ochraně přírodních podmínek vedly k přijetí změny Z 1294/07. Jelikož se v nyní posuzované věci v této souvislosti nepřezkoumává hmotněprávní nebo procesněprávní zákonnost či správnost změny Z 1294/07, naprostou nedostatečnost odůvodnění správního aktu pak logicky nemůže zhojit *ad hoc* argumentace odpůrce v soudním řízení či odkazy na stanoviska dotčených orgánů veřejné správy, neboť ani ty v tomto směru žádné odůvodnění nenabízí. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, pokud shledal nepřezkoumatelnost odůvodnění napadené změny v této části. Svůj pohled také velmi pečlivě a přiléhavě odůvodnil.

[44] Odpůrce v kasační stížnosti dále tvrdil, že z pouhé skutečnosti, že změna Z 1294/07 zasahuje dvě městské části, nelze automaticky dovozovat její nadmístní význam. Poukázal přitom na novelizaci definice plochy nadmístního významu, za kterou se v případě hlavního města Prahy podle současné právní úpravy považuje plocha celoměstského významu. Tuto novelizaci nepokládal za změnu definice, ale za její zpřesnění.

[45] Plochou nadmístního významu je třeba rozumět v souladu s § 2 odst. 1 písm. h) stavebního zákona, ve znění účinném v době pořizování územního plánu, plochu, která svým významem, rozsahem nebo využitím ovlivní území více obcí nebo více městských částí na území hlavního města Prahy. Dle judikatury zdejšího soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, čj. 8 AOs 2/2010 – 644 nebo rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 AOs 1/2009 – 185) je nadmístní charakter plochy dán jejím komplexním funkčním využitím. Změna Z 1294/07 se dle svého vlastního odůvodnění dotýká plochy 284 839 metrů čtverečních, ve které umožňuje umístit rozsáhlý obytný areál. Změnou má dojít k mírné redukci celoměstského (zdůrazněno Nejvyšším správním soudem) systému zeleně. Rozsah zástavby významným způsobem přitíží komunikačnímu systému ve spádovém území, neboť ten má omezenou kapacitu a vykazuje dopravní závady. Podle odůvodnění též „*návrh obytných ploch nad rámec územního plánu generuje neproověřené nároky na veřejnou vybavenost.*“ Změna Z 1294/07 posiluje trendy urbánního rozvoje a oslabuje funkce přírodního prostředí. Lokalita zasažená změnou

Z 1294/07 je součástí urbánní rozvojové osy Měcholupy – Uhřetěves – Kolovraty – Říčany, jež se vyznačuje *celoměstským* (zdůrazněno Nejvyšším správním soudem) významem. Změna Z 1294/07 se nachází v sousedství okrajové zástavby a zasahuje tak do jiné městské čtvrti (konkrétně do Městské části Praha – Uhřetěves), což nezpochybňuje ani sám odpůrce, jenž dokonce sám ve své kasační stížnosti namítá, že změna se daleko významněji než navrhovatelky a) dotýká Městské části Praha – Uhřetěves. Z výše uvedeného je zřejmé, že rozsah změn funkčního určení těchto ploch (viz údaje v odstavci [1]) neodpovídá charakteru, poloze a rozloze Městské části Praha - Benice. Význam ploch zasažených změnou Z 1294/07 je jednoznačně nadmístní.

[46] Nepřípadný nebyl ani poukaz městského soudu na problematiku tzv. suburbanizace. Tento jev byl při posuzování charakteru změn zohledněn zdejším soudem např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 185, jenž se zabýval rozsáhlou změnou územního plánu umožňující v obecné rovině výstavbu satelitního městečka a z něj vyplývajících znásobením dosavadního počtu obyvatel v obci bez odpovídajícího zajištění sociálních potřeb. Obdobná situace je i v nyní posuzovaném případě. Suburbanizace je nevyhnutelně spojena s některými negativními následky, které se projevují v jádrové oblasti města. Mezi tyto negativní vlivy lze počítat odliv obyvatel s vyšším sociálním statutem do příměstských oblastí, který je spojen s poklesem sociálního statusu v některých lokalitách městského jádra a tím i s jejich znehodnocením. Další negativní ovlivnění vyplývá z toho, že obyvatelé z městského jádra odcházejí do příměstské oblasti pouze bydlet s tím, že nadále využívají ekonomické, sociální a kulturní zázemí městského jádra, a proto každodenně do města dojíždějí. S tím jsou spojeny jednak finanční a věcné nároky na samotnou infrastrukturu města, jednak již samo každodenní dojíždění tak velkého počtu lidí do a z města znamená značné zatížení nebo dokonce paralyzování dopravních komunikací a rovněž obtěžování obyvatel sídlících poblíž komunikací spojujících městské jádro se suburbii. V této věci negativní ovlivnění suburbanizací svým rozsahem podstatně přesahuje lokální význam, neboť počet obyvatel městské části by se úspěšnou realizací záměru zněkolikanásobil.

[47] Odpůrci nelze přisvědčit ani v tom, že by se při výkladu ustanovení týkajícího se plochy nadmístního významu měla zohlednit novela, která v případě hlavního města Prahy považuje za takovou plochu plochu celoměstského významu. Podle důvodové zprávy k této novele ze dne 21. 12. 2011, tisk č. 573/0, *„původní definice by na území Prahy způsobovala nutnost mít v zásadách územního rozvoje Prahy podrobnosti, které do této územně plánovací dokumentace svým charakterem nepatří (např. každou plochu zasahující do území dvou městských částí, všechny tramvajové tratě, některé komunikace lokálního významu na hranicích městských částí atd.). Tím by se naprosto ztratila přehlednost a koncepčnost zásad územního rozvoje. Je nutné udržet princip, že zásady územního rozvoje Prahy obsahují skutečně jen celoměstskou koncepci územního řešení hlavního města, která není v této dokumentaci zastírána nadbytečnými detaily patřícími do územního plánu.“* Z textu této důvodové zprávy naopak vyplývá, že v době relevantní pro posouzení zákonnosti změny Z 1294/07 musely být v zásadách územního rozvoje všechny plochy zasahující do území dvou městských částí, tedy nepochybně i rozsáhlá obytná zástavba plánovaná změnou Z 1294/07. Novelizace tedy neznamenala zpřesnění definice, ale její zásadní koncepční změnu.

[48] Lze tedy shrnout, že území zasažené změnou Z 1294/07 je třeba považovat za plochu nadmístního významu. O vymezení takové plochy nemůže hlavní město Praha rozhodnout ve svém územním plánu, pokud odpovídající plocha nadmístního významu nebyla vymezena v nadřazené územně plánovací dokumentaci, což se v tomto případě nestalo. Městský soud tedy nepochybil, když shledal související žalobní námitku důvodnou.

III. 2 e/ Nepřezkoumatelnost závěru ohledně vymezení nových zastavitelných ploch

[49] Odpůrce dále tvrdí, že závěr soudu o tom, že pro napadené opatření obecné povahy nebylo provedeno vyhodnocení účelného využití zastavěného území a potřeby vymezení zastavitelných ploch, není pravdivý. Odkazuje přitom na přílohu č. 4 odůvodnění změny Z 1294/07, kde je provedeno odůvodnění potřeby nových zastavitelných ploch pro všechny změny vlny 07 najednou.

[50] Podstatou změny Z 1294/07 je změna rozsáhlého nezastavitelného území na území zastavitelné. Podle § 55 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném v době pořízení změny, lze další zastavitelné plochy změnou územního plánu vymezit pouze na základě prokázání nemožnosti využít již vymezené zastavitelné plochy a potřeby vymezení nových zastavitelných ploch.

[51] Odpůrce měl tedy náležitě odůvodnit, jaké zastavitelné plochy jsou dosud nevyužity, a z jakých důvodů je nelze k nové výstavbě použít. Dále měl podrobně vysvětlit, proč se právě pozemky zasažené změnou jeví jako vhodná náhrada za nevyužité pozemky. Odpůrce však ohledně obytných území pouze obecně konstatoval, že rozšíření zastavitelných ploch „*lze odůvodnit např. nevyjasněnými majetkovými poměry na dosud nevyužitých plochách pro bydlení či jinými důvody, které pro investory znevýhodňují využití pozemků v nabídce územního plánu před pozemky, u nichž se vyžaduje změna*“. Údajné znevýhodnění investorů, zde navíc tvrzené bez jakýchkoli relevantních podrobností, nemůže být dostatečným důvodem pro narušení jednotné koncepce zásad územního rozvoje a libovolné změny v nezastavitelných územích. Otázkou vhodnosti ploch zasažených změnou Z 1294/07 se v zásadě odpůrce nezabýval vůbec.

[52] Nepřípadný je rovněž poukaz odpůrce na bod 4 metodického pokynu Vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch, vypracovaného Ministerstvem pro místní rozvoj v srpnu 2008. V něm je mimo jiné uvedeno, že součástí odůvodnění návrhu změny územního plánu by mělo být „*komplexní zdůvodnění přijatého řešení a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení, zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území*“. Prosté konstatování odpůrce, že „*celkový nárůst ploch pro bydlení změnami vlny 07 o 2,2 %, z toho na nezastavitelném území o cca 1,2 %, je přijatelný*“, je však v tomto směru nedostatečné a pouze formálně naplňuje podmínky stanovené § 55 odst. 3 stavebního zákona.

[53] Závěrem k této kasační námitce je nutné dodat, že Nejvyšší správní soud se případy, kdy odpůrce nedostatečně odůvodnil potřebu nových zastavitelných ploch, zabýval (v podrobnostech viz rozsudek ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011 - 87,

publ. pod č. 2741/2013 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 AOs 1/2013 – 138), a to dokonce přímo v souvislosti se změnami vlny 07, pro které bylo provedeno souhrnné odůvodnění. V obou případech shledal toto odůvodnění nedostatečným. Protože ani změna Z 1294/07 není v tomto souhrnném odůvodnění nijak odlišná, nemá Nejvyšší správní soud ani v této věci důvod změnit svůj právní názor a přisvědčuje tak městskému soudu, že odpůrce zákonným způsobem neodůvodnil potřebu nových zastavitelných ploch.

III. 2 f/ Nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku ohledně námitek týkajících se ochrany životního prostředí

[54] Odpůrce dále namítl, že městský soud neodůvodnil své tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného opatření obecné povahy z hlediska námitek týkajících se ochrany životního prostředí. Je třeba zmínit, že tato kasační námitka je koncipována velmi obecně, odpůrce v podstatě citoval část textu napadeného rozsudku, za níž připojil větu „*Tyto závěry soudu jsou pouhá tvrzení bez patřičného odůvodnění.*“ Takto formulované námitce však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Odůvodnění městského soudu je sice stručné, nicméně je z něj seznatelné, že z odůvodnění napadené změny opatření obecné povahy není patrné, jak do ní bylo promítnuto podmíněné stanovisko Útvaru územního rozvoje hlavního města Prahy týkající se posouzení vlivu změny Z 1294 na udržitelný rozvoj území. Odůvodnění napadeného rozsudku je postačující, neboť na odůvodnění změny Z 1294/07 v tomto směru lze plně vztáhnout předchozí závěry Nejvyššího správního soudu o obecných nedostacích celého odůvodnění předmětné změny, které se omezuje toliko na pouhou deskripci přijatého řešení či na odkaz na předchozí fáze správního řízení.

III. 2 g/ Tvrzený vnitřní rozpor napadeného rozsudku

[55] Poslední kasační námitka odpůrce směřuje proti údajnému vnitřnímu rozporu napadeného rozsudku, kde má být uvedeno, že městský soud shledal napadené opatření obecné povahy v rozporu se zákonem a poté je zrušil pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s, podle kterého se napadené správní rozhodnutí ruší pro vady řízení. Odpůrci lze částečně přisvědčit v tom, že uvedená formulace městského soudu o „rozporu se zákonem“ může být zavádějící, nicméně hned z následující pasáže a z celkového odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně patrné, že důvodem zrušení změny Z 1294/07 byla její nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného opatření obecné povahy, a to v takové míře, že městský soud nemohl posoudit opodstatněnost v návrhu vznesených námitek. Toto pochybení tedy nemělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť z obsahu kasační stížnosti odpůrce nepochybně vyplývá, že důvodům pro zrušení změny Z 1294/07 porozuměl. Ani odpůrce sám neuvedl, jaké právní důsledky z tvrzených skutečností dovozuje. K opakovanému tvrzení odpůrce, že změna Z 1294/07 byla řádně odůvodněna a proto ji měl městský soud přezkoumat meritorně, Nejvyšší správní soud odkazuje své výše vyslovené závěry, ve kterých se nedostatkem odůvodnění změny Z 1294/07 podrobně zabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[56] Kasační stížnost stěžovatelky Projekt Sever s. r. o. byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost této stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl. Jelikož kasační stížnost stěžovatelky Projekt Sever s. r. o. byla odmítnuta, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti. Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úpravy obsažené v ustanovení § 10 odst. 3 poslední věta a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, také o tom, že stěžovatelce Projekt Sever s. r. o. bude do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč za řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jejího právního zástupce JUDr. Miloše Červinky, advokáta.

[57] Pokud jde o kasační stížnost odpůrce, namítané kasační důvody nebyly shledány opodstatněnými. Zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozsudek městského soudu zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet z úřední povinnosti, mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[58] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti odpůrce rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Odpůrce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelé naopak ve věci měli plný úspěch; náklady řízení v jejich případě tvoří mimosmluvní odměna jejich zástupce podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za každého zastupovaného navrhovatele snížená o 20 % (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 2 480 Kč. Soud proto přiznal třem navrhovatelům částku 7 440 Kč za jeden společný úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasačním stížnostem ze dne 23. 9. 2013 [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a dále částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce navrhovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající příslušné sazbě daně (21 %). Celkem tedy navrhovatelům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti odpůrce náleží částka ve výši 9 365 Kč. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelům náklady řízení k rukám jejich advokáta v přiměřené lhůtě.

[59] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádná povinnost uložena nebyla, proto ani ony nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2014

pokračování

6 AOs 2/2013 - 105

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu